

La qüestió nacional a Catalunya

Pel dret a l'autodeterminació, pel socialisme!

1,50 €

Militant
CORRENT MARXISTA REVOLUCIONARI

La qüestió nacional a Catalunya

Pel dret a l'autodeterminació, pel socialisme!

Í n d e x

- L'objectiu d'aquest text 2
- Els últims deu anys "d'aquellarre" espanyolista 3
- L'acarnissament contra el català 3
- "L'amenaça separatista" i l'exèrcit 4
- El nacionalisme espanyol, una tradició reaccionària que manté la seva vigència 5
- Dret a l'autodeterminació sí, subordinar-se a CiU no. "L'Estat propi" del President Mas i el seu mentor Pujol 6
- És CiU independentista? Un breu recordatori 7
- Independència? Ja veurem. Però, per avui, l'única cosa que hi ha són més retallades 8
- CiU "no pinta res" en aquest procés? 10
- El lamentable paper dels dirigents socialdemòcrates 10
- Independència per a "canviar-ho tot", pactant amb CiU? . . . 12
- Les conseqüències de "l'etapisme", l'experiència de la Transició 13
- Marxisme i qüestió nacional 14
- Independència de classe 15
- Fora CiU de la Generalitat! 16
- Una oportunitat històrica. Pel Front d'Esquerres 17
- Per una República Socialista Federal 18

L'objectiu d'aquest text

En els últims anys la qüestió nacional a Catalunya s'ha situat en primer terme de la situació política amb una intensitat que no es veia des de la caiguda de la dictadura franquista. Això no és cap casualitat, té una relació directa amb la profunda crisi econòmica, política i social del capitalisme a escala mundial, que a l'Estat espanyol s'està expressant amb especial intensitat. Com en els anys 30 i els anys 70, també períodes d'inflexió històrica, l'agudització de la qüestió nacional emergeix a l'Estat espanyol de forma paral·lela i relacionada a l'increment de la lluita de classes.

La qüestió nacional sempre és una arma en constant disputa: d'una banda, la burgesia de la nació opressora (espanyola) i de la nació oprimida (catalana o basca) tracta d'utilitzar-la (i ho fa de manera activa, persistent, meticulosa, plenament conscient) com una eina per apuntalar la seva dominació de classe; d'altra banda, els oprimits, la classe treballa-

dora i la joventut, les capes mitjanes empobrides, tenen la possibilitat d'utilitzar la lluita contra l'opressió nacional per fer confluïr totes les seves reivindicacions i aspiracions democràtiques i socials en el torrent del combat contra el sistema capitalista. Només així es poden defensar conseqüentment la llibertat de les nacionalitats oprimides i de la majoria social que les integren.

Lligar la lluita en defensa dels drets democràtics nacionals amb la transformació de la societat és l'únic camí, però no és un objectiu que s'aconsegueixi passivament: exigeix l'adopció d'un programa i una estratègia revolucionària, socialista i internacionalista; i no només amb de paraula, sinó sobretot i fonamentalment amb els fets. La finalitat d'aquest document és, partint de l'anàlisi de la realitat concreta i basant-nos en la teoria marxista, contribuir al debat sobre com aconseguir que la lluita contra l'opressió nacional esdevingui una palanca que ajudi a derrocar la dictadura dels bancs i els grans monopolis, el sistema capitalista, que és la causa de l'existència del problema nacional, de l'es-

poliació imperialista i la negació dels drets democràtics als pobles.

Els últims deu anys “d’aquellarre” espanyolista

Un dels fets més remarcables de la situació política a Catalunya en els últims anys ha estat el notable increment del percentatge de la població favorable al dret a l'autodeterminació i a la independència. I més enllà de les xifres que revelen les múltiples enquestes, les massives manifestacions de la Diada de 2012 i 2013 i l'anunci fet al desembre de 2013 per part del govern de CiU presidit per Artur Mas, amb el suport d'ERC, ICV-EUiA i la CUP, de celebrar una consulta sobre la independència pel 9 de novembre del 2014 són esdeveniments que han tingut un enorme impacte polític i social.

Quina posició tenim els marxistes davant la qüestió nacional a Catalunya i sobre la consulta en particular? En primer lloc els marxistes deixem clar que enfront de la brutal ofensiva de la dreta espanyolista, dels sectors més reaccionaris de l'exèrcit i de l'aparell judicial contra els drets democràtics del poble català, basc i gallec, donem suport a aquests drets sense reserves i ens col·loquem a l'avantguarda de la lluita en contra d'aquesta ofensiva.

Des de la segona legislatura d'Aznar, l'ofensiva de la dreta espanyolista contra els drets democràtics de les nacionalitats històriques, i de Catalunya en particular, s'ha fet particularment intensa. Hi ha un efecte acumulatiu que, lògicament, és un ingredient determinant de l'ambient polític que existeix a Catalunya. Les provocacions del PP, dels mitjans de comunicació de la dreta i de l'aparell de l'Estat (militars, policies, judicatura) han estat contínues, intenses i molt greus. No han estat esdeveniments esporàdics o anecdòtics.

Un dels pretextos que el PP va utilitzar per iniciar aquesta ofensiva espanyolista va ser la reforma de l'Estatut, promoguda des del 2004 pel Tripartit (PSC-ERC-ICV). El debat sobre l'Estatut no va provocar massa entusiasme entre la majoria de la població catalana, perquè no representava un avanç substancial ni en el terreny dels drets democràtics ni en el dels drets socials. De fet, les referències progressistes de l'esborrany inicial van ser eliminades perquè fos acceptat per CiU. Així, la simpatia o el suport social que va tenir l'Estatut —contra el qual el PP va presentar un recurs d'inconstitucionalitat— va ser, fonamentalment, producte d'una reacció defensiva enfront d'una campanya anticatalana al més pur estil franquista.

Tot i que l'Estatut es va aprovar al parlament (2005) i al congrés espanyol (2006) i finalment en un referèndum a Catalunya (amb un 74% a favor), el Tribunal Constitucional (TC) va anul·lar, amb la seva sentència d'estiu del 2010, part del seu contingut, resolent així el recurs del PP i provocant una gran indignació entre la població. Malgrat que la referència a Catalunya com a nació, recollida a l'Estatut en el preàmbul, no tenia cap conseqüència pràctica, la sentència del TC va dictaminar que “la Constitució no coneix cap altra nació que l'espanyola”. En dotze ocasions recordava la “indissoluble unitat de la nació espanyola”. El missatge que volien donar la majoria dels jutges del TC era molt clar: ens passem pel forro totes les vostres opinions i decisions, ja siguin les aprovades al parlament o les sancionades per la població en referèndum, i aquí qui mana, amb Franco o sense Franco, som els de sempre. Com a resposta a la sentència es va produir una manifestació massiva a Barcelona el 10 de juliol de 2010, amb el lema “Som una nació, nosaltres decidim”.

L'acarnissament contra el català

Referent a la qüestió lingüística, un aspecte particularment sensible per a la població catalana, la decisió del TC va servir de base perquè, al desembre de 2010, el Tribunal Suprem dictés tres sentències contra el sistema d'immersió lingüística vigent en el sistema educatiu català. Un atac que es va agreujar amb la LOMCE que, com clarament va explicar el ministre Wert, té entre els seus objectius el “d'espanyolitzar els alumnes catalans”.

Efectivament, un dels eixos fonamentals de la campanya franquista del PP ha estat i segueix sent el de presentar el castellà com un idioma perseguit a Catalunya, cosa que no té res a veure amb la realitat. El nivell de coneixement del castellà a Catalunya és superior a la mitjana estatal. A Catalunya hi ha una gran tradició de convivència entre les dues llengües i és habitual que es produeixin converses bilingües amb total naturalitat. De fet, la presència del castellà a molts àmbits és marcadament superior al català, com per exemple al cinema, a internet, a les publicacions impreses, als llibres tècnics de tot tipus, etc. El que sí és evident és que la dreta espanyola està obstinada a utilitzar la qüestió lingüística per tractar de consolidar i ampliar la seva base de suport social, dins i fora de Catalunya, encara que sigui introduint la divisió i l'odi nacional.

L'actitud de la dreta espanyola cap a la llengua catalana és agressiva i reaccionària fins a l'extrem, dins i fora de Catalunya. Les institucions controlades pel PP es neguen a reconèixer que el valencià, el mallorquí i el català són el mateix idioma. A l'Aragó, el govern del PP-PA va eliminar oficialment el 2003 el terme català per denominar la llengua que es parla a la Franja pel 75% dels seus habitants, substituint-lo pel ridícul acrònim LAPAO (Llengua Aragonesa Pròpia de l'Àrea Oriental). Al País Valencià, el govern de Fabra va suspendre la publicació del Diccionari Normatiu Valencià, elaborada per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, després d'anys de treball i investigació, perquè definia al valencià com la "llengua romànica parlada a la Comunitat Valenciana, així com a Catalunya, les Illes Balears, el departament francès dels Pirineus Orientals, el Principat d'Andorra, la franja oriental d'Aragó i la ciutat sarda de l'Alguer, llocs on rep el nom de català". El PP valencià va considerar que aquesta definició "no s'acomoda" a l'Estatut d'Autonomia. El govern del PP a les Illes, a part de suprimir les hores de classe impartides en català en el sistema educatiu balear, va tractar d'utilitzar l'anticatalanisme més furibund contra la vaga indefinida de professors de l'ensenyament públic. Va aprovar una escandalosa Llei de Símbols, per la qual es podrà multar fins a 10.000 euros a qui pengi la senyera en un col·legi, institut o qualsevol edifici públic.

"L'amenaça separatista" i l'exèrcit

Insistim, l'actitud ofensiva i violenta de la dreta i de sectors de l'aparell estatal contra els sentiments nacionals del poble català no són una anècdota aïllada. Poc abans de la Diada de 2011 el coronel Francisco Alamán va afirmar en una entrevista que la independència de Catalunya sols es produiria "per sobre del meu cadàver i el de molts" i va advertir, en referència al paper de l'exèrcit: "encara que el lleó sembli adormit, que no provoquin massa el lleó, perquè ja ha donat proves sobrades de la seva ferocitat al llarg dels segles". Aquestes declaracions, que van tenir un gran impacte a Catalunya, mostren l'estat d'ànim d'amplis sectors de l'aparell de l'Estat, impregnats fins a la medulla del nacionalisme espanyol més ranci, exacerbats pel context de polarització i inestabilitat política creixent. Dues setmanes després de la declaració del coronel Alamán, l'Associació de Militars Espanyols (AME), que agrupa a 3.500 militars, encoratjava el poder judicial i el govern a prendre "immediatament les

mesures oportunes per suprimir qualsevol besllum de secessió" i que si l'exèrcit hagués de prendre cartes en l'assumpte, no hi hauria "el menor dubte" que els qui hagin "permès, participat o col·laborat" en "l'amenaça de fractura d'Espanya" hauran de respondre "d'alta traïció davant els tribunals en l'àmbit de la jurisdicció castrense". Després de llegir aquestes declaracions i comprovar que no s'ha produït cap sanció contra els responsables de les mateixes, qui pot rebatre que l'exèrcit, la judicatura i la resta d'institucions de l'Estat estan plens de reaccionaris i feixistes? De quin tipus de consolidació democràtica es pot parlar a les altes esferes del règim polític espanyol, coneixent aquests fets?

"Demòcrates" com Aleix Vidal-Quadras, ex eurodiputat del PP i ex portaveu d'aquest partit a Catalunya, ha apel·lat públicament a la intervenció de la Guàrdia Civil a Catalunya; Rosa Díez, la dirigent d'UPyD, ha suggerit en nombroses ocasions la supressió de la Generalitat si es continua pel camí de la consulta. Al setembre del 2013, l'economista Juan Velarde, premi Príncep d'Astúries de Ciències Socials, en una entrevista que li feien a Telemadrid, va recordar que Azaña considerava convenient bombardejar Catalunya cada 50 anys. Sense anar més lluny, el president del Tribunal Constitucional i militant confès del PP, Francisco Pérez de los Cobos, va anomenar onanistes als catalans i els va titllar de pesseters i individualistes en el seu llibre *Parva Memoria*, publicat el juny del 2006. Els exemples ocuparien pàgines i pàgines d'actituds semblants entre el més florit de la dreta espanyolista.

És obvi que en els cercles de poder de l'aparell estatal, tan estretament lligats al PP i al franquisme, la qüestió catalana està provocant una gran excitació. Tant és així que fins a un alt comandament de l'Exèrcit, el tinent general Pedro Pitarch, va advertir, en un article publicat al març de 2014, que "el pervers esperit que va animar l'intent de cop del 23-F sembla seguir batejant i aflora a la menor ocasió". Va alertar que "hi ha militars en actiu i retirats que tracten d'inocular i fomentar un estat d'opinió a favor d'una intervenció militar a Catalunya", que hi ha militars que estan "instant públicament" a trencar la disciplina i l'ordenament legal.

Recentment, un informe de l'Institut d'Estudis Econòmics, dependent de la CEOE, assenyalava la forma de procedir en el cas que es convoqués un referèndum a Catalunya: "ens endinsariem en una situació de conflicte obert que inevitablement implicaria la suspensió de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, la destitució del Govern català i el tancament del seu Parlament i la restricció d'alguns drets

General José Mena

constitucionals com és normal en aquestes situacions extraordinàries”, la qual cosa desembocaria en una situació en la qual “avortada la secessió, empresonats els seus líders i il·legalitzats els partits polítics que hi van donar suport, s’obriria un període transitori durant el qual l’Estatut quedaria en suspens i les competències transferides tornarien a les mans del Govern”. Això és el que defensa una “institució” al cap del qual es troba José Luis Feito, el mateix que va dir que “cal acceptar treballs encara que siguin a Lapònia”, i que, recentment, va sol·licitar que es perllongués l’edat de jubilació fins als 70 anys. Un digne exemple del caràcter ultra reaccionari de la burgesia espanyola.

El nacionalisme espanyol, una tradició reaccionària que manté la seva vigència

Fins i tot un mitjà amb un suposat pedigrí democràtic, com *El País*, no està al marge de l’ofensiva criminalitzadora cap a tot el que faci olor de desafiament contra el nacionalisme espanyol. En un històric arravatament espanyolista, molt a l’estil de 13TV, va carregar en el seu editorial del 19 de març de 2014 contra l’Assemblea Nacional Catalana (ANC), una plataforma política en mans de CiU i d’ERC i gens perillosa per als interessos del capital, a la qual va acusar de dissenyar un “cop” contra la “democràcia representativa”, de preparar un complot “assembleari”, basat en el poder del “carrer” per prendre “ports, aeroports i altres instal·lacions estratègiques”. Desenvolupant fins al final la lògica argumental d’*El País*, el diari monàrquic i reaccionari ABC exigia, el mateix dia, la il·legalització de l’ANC. Per

descomptat, l’ANC es va reafirmar públicament i per escrit en la seva total subordinació al poder burgès legal, però aquí quedava l’avís a navegants, contra tots els que vulguin subvertir la “democràcia representativa”, és a dir, la dictadura dels mercats, mitjançant “el carrer” i les “assemblees”.

Evidentment, totes les amenaces de repressió contra el dret d’autodeterminació, d’intervenció de l’exèrcit en el cas que se celebrés el referèndum, de suspensió de l’autonomia catalana, procedents d’aquests cercles reaccionaris, no només representen un perill per als drets democràtics del poble català, basc i gallec; amenacen directament al conjunt de la classe treballadora, la joventut i la majoria de la població de tot l’Estat.

Encara que la dreta “democràtica” espanyola es presenti ella mateixa com a “antinacionalista”, com a baluard de la justícia i igualtat entre els pobles, contra els “privilegis”, en realitat és la portaveu del nacionalisme més reaccionari i opressor. Un nacionalisme que és part irrenunciable de la seva tradició històrica i que encaixa perfectament amb els actuals objectius polítics de la burgesia. L’apel·lació constant als prejudicis contra els drets democràtics del poble gallec, basc o català; la criminalització dels treballadors per fer vaga i dels moviments socials per manifestar-se contra les retallades, els desnonaments i les mesures d’austeritat; la llei mordassa; la llei d’avortament, la contrareforma franquista de l’ensenyament (LOMCE), etc. Tot això forma part del mateix paquet per atacar les conquestes socials i les llibertats democràtiques de la classe obrera, tractar de dividir-la en línies nacionals, mantenir en estat d’histeria a la base social del PP, incloent-hi a la seva ala ultradretana, i crear un clima d’excepcionalitat per justificar mesures represives i frenar les mobilitzacions massives contra aquestes polítiques.

Si hi ha un factor que alimenta les tendències a favor de la independència i que enquistia el problema nacional és precisament l’actitud de la dreta espanyolista que, no podem oblidar, és l’hereva directa del franquisme i d’una maquinària repressiva sense depurar des de la caiguda de la dictadura, amb tot el que la repressió franquista va suposar a les nacionalitats històriques. La dreta espanyola no és part de la solució, és part fonamental de tots els

problemes, incloent-hi, per descomptat, els relacionats amb la qüestió nacional i els drets democràtics.

Dret a l'autodeterminació sí, subordinar-se a CiU no. "L'Estat propi" del President Mas i el seu mentor Pujol

L'oposició dels marxistes a qualsevol tipus d'opressió nacional, a mantenir per la força i la repressió qualsevol nacionalitat dins de l'Estat espanyol, i la nostra defensa del dret a l'autodeterminació del poble català, basc i gallec, no ens porta, en absolut, a la conclusió que la classe obrera catalana, basca o gallega, ni les seves organitzacions sindicals i polítiques, hagin de subordinar-se o alinear-se, activa o passivament, als interessos, als objectius i als arguments de la burgesia de les respectives nacionalitats. És evident que no només la burgesia espanyolista, sinó també la burgesia catalana i basca, actuen amb el seu propi guió en la qüestió nacional, enganyant, tergiversant, manipulant i utilitzant els sentiments nacionals, el just rebuig d'amplis sectors del poble català i basc als atacs de la dreta neofranquista, com els anhels de canvi de la majoria de la població, per a benefici dels seus propis interessos de classe.

Així, cal distingir molt bé entre el nacionalisme egoista i reaccionari de la burgesia catalana, que en realitat no té cap inconvenient a arribar a tot tipus d'acords amb la burgesia espanyola, fins en la supressió dels drets democràtics més elementals (només cal recordar el suport de la burgesia catalana al franquisme) i el nacionalisme de la gran majoria del poble català, que reflecteix fonamentalment un rebuig a l'opressió nacional i un anhel de justícia social. Això és un fet bastant obvi, però ens sembla important remarcar aquesta distinció en l'actual debat no només per "fer-la constar" sinó per extreure les conseqüències pràctiques que se'n deriven en el terreny de la confrontació ideològica, de la lluita política i de les aliances.

Una de les qüestions fonamentals a posar sobre la taula en el debat sobre el dret a decidir és quin tipus d'Estat defensa la burgesia catalana i el President Mas, i en quina mesura aquest suposaria un avenç en el terreny dels drets democràtics i socials de la majoria de la població catalana. CiU està venent la idea que amb un "Estat propi" capitalista, Catalunya podria evitar el col·lapse de l'anomenat Estat del Benestar i fins i tot apropar millor la "sortida de la crisi". La clau està, segons CiU, en acabar amb "l'espòli fiscal". Al marge d'altres considera-

cions, com la possibilitat o no de "sortir de la crisi" sense "sortir del capitalisme", o la utilització que fa CiU de "l'espòli fiscal" per encobrir "l'espòli social" que sempre ha practicat, són els mateixos Mas i els dirigents fundadors de CiU, com el Molt Honorable Jordi Pujol, qui ens donen força pistes respecte què cal esperar del seu "Estat propi".

En una entrevista pública amb el periodista Jordi Évole, el President Mas va deixar ben clar que a "l'Estat propi" que projecta CiU per a Catalunya ni es derogaria la reforma laboral, ni la reforma de les pensions, ni es revertirien les retallades en sanitat. Totalment previsible. Fins i tot va reconèixer que la seva política econòmica seguiria totalment supeditada al capital financer alemany i francès, al qual, ni de broma, pretén enfrontar-se. Igualment, en el plànol militar, va advocar perquè Catalunya es recolzés per a la seva defensa en "exèrcits ja existents". Per no parlar del tipus de policia que tindria aquest Estat pensat per Mas, tenint en compte el que tenim ara amb els Mossos i el seu brutal expedient repressiu. A la Convenció Nacional de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) celebrada a mitjans de març del 2014, es va aprovar un model d'Estat per a una futura Catalunya independent en una línia clara i obertament thatcheriana, amb encara menys impostos per a les empreses, menys prestacions socials, que hauran "adaptar-se" a la nova situació econòmica, i més privatització de la sanitat i l'educació. En el document aprovat es defensa descaradament el copagament: "Juntament amb el principi d'universalitat també s'ha de tenir en compte la coresponsabilitat o cofinançament dels recursos, depenent de la capacitat econòmica de cadascun".

Recentment, el Consell de Transició Nacional, compost per assessors designats per Mas, recomanava que el nou Estat català hauria de mantenir una unió amb l'Estat espanyol amb "cooperació en diversos àmbits: monetari, industrial, fiscal, cultural, infraestructures, defensa, migracions...". L'organisme recomana que el Barça i l'Espanyol segueixin jugant a la lliga espanyola i que les relacions amb Espanya "siguin més sòlides que les actuals" però en el plànol d'igualtat. Quina mena d'independència i d'autodeterminació més curiosa! El projecte "independentista" de Mas és oberta i vergonyosament submís amb els grans poders econòmics als quals representa, com s'ha demostrat sempre que CiU ha governat la Generalitat, i amb els seus germans de classe: el capital espanyol i europeu.

Una altra "pista" que ens pot apropar al tipus "d'Estat propi" que planeja el President Mas és la seva oberta simpatia amb l'Estat d'Israel, model de

la més brutal opressió nacional i social possible. Pot un "lluitador per la democràcia", un "campió de l'alliberament del poble català" prendre com a model un estat que se sosté sobre el genocidi sistemàtic d'una altra nacionalitat, sobre l'ocupació, les colònies, la repressió indiscriminada, els bombardejos, els presos o els milions de refugiats... El que val per al poble català no val per al poble palestí? En la seva recent visita a Israel, al novembre del 2003, acompanyat d'un nodrit grup d'empresaris, va dir que "la lluita d'Israel per la seva supervivència és un gran exemple a seguir" i que "hem d'aprendre moltes coses d'Israel". CiU, encara que tracti de dissimular-ho, té un caràcter també racista i discriminatori cap a les altres nacionalitats. Va ser molt coneguda la posició de l'alcalde de Vic de negar-se a empadronar els immigrants que no tinguessin permís de treball. O les declaracions despectives de Duran Lleida contra els andalusos que "reben el PER per a anar al bar del poble", a l'estil de la ultradretana i racista Lliga Nord italiana. Amb el número dos de la qual, Roberto Maroni, no va dubtar Mas a reunir-s'hi el gener passat, malgrat que havia insultat a la ministra italiana d'Integració, originària del Congo, dient-li "orangutan".

El recent escàndol protagonitzat per Jordi Pujol i la seva família revela, millor que qualsevol altre fet, el que realment persegueixen aquests individus quan parlen tan solemnement sobre la "pàtria catalana": omplir-se les butxaques de manera obscena a costa dels pressupostos públics, del saqueig dels diners que hauria d'anar destinat a l'educació, la sanitat, els equipaments socials, el benestar de la població catalana, per viure com una elit intocable, com senyors, exactament igual que els seus germans de classe d'Espanya, de França, dels Estats Units i de qualsevol altre país capitalista. Aquest és el model de nació que sempre ha defensat la burgesia catalana, des de Cambó fins a Pujol, des dels industrials que es van lucrar amb la dictadura de Primo de Rivera i amb la de Franco fins als executius de La Caixa que amassen la seva fortuna insultant gràcies a l'especulació, els desnonaments o les ajudes estatals concedides pel PP a canvi de les retallades socials. Aquest és el tipus de projecte nacional que volem aixecar? Una nació governada pels mateixos explotadors que ens han oprimit durant dècades?

Per cert, cal assenyalar que el frau fiscal multimilionari de Pujol era molt ben conegut per la burgesia espanyola, pel PP i pel PSOE, tots dos partits molt experimentats en aquest tipus d'operacions. Tan sols cal veure la fortuna dels dirigents del PP, el cas Bárcenas, la fortuna de Felipe González i la

participació dels ministres del PSOE en consells d'administració de grans multinacionals. Els negocis il·legals de Pujol es van silenciar i es van guardar com un secret d'Estat pels serveis polítics que Pujol i CiU han prestat a la governabilitat d'Espanya i en la defensa dels interessos col·lectius de la classe dominant. Per aquesta raó, Jordi Pujol va ser nomenat espanyol de l'any el 1986 per l'ABC. Ara, la burgesia espanyola i l'aparell de l'estat, que han guardat amb zel tots els expedients, ha decidit jugar aquesta carta per "estovar" CiU en la negociació que estan mantenint en secret sobre la qüestió del referèndum i altres temes.

És CiU independentista? Un breu recordatori

Quins són les causes del gir de CiU cap a "l'independentisme"? Per contestar a aquesta pregunta cal recordar, encara que sigui breument, com era la situació de la dreta nacionalista catalana immediatament anterior al seu viratge.

CiU recupera la Generalitat a les eleccions de novembre del 2010, un any abans que el PP fes el mateix des del govern central. Des del primer minut es va llançar a una ofensiva brutal contra la sanitat i l'educació pública. El govern de Mas va ser pioner en tancar quiròfans i centres de salut i aplicar el

copagament sanitari. Va dir la repressió policial a una escala superior: brutal desallotjament per part dels Mossos d'Esquadra de Plaça Catalunya durant el moviment 15-M; salvatge càrrega contra la manifestació de la vaga general del 29-M del 2012, que va acabar amb 74 detencions en tota Catalunya; nova acció repressiva a la vaga general del 14-N del 2012, a la manifestació de la qual, a Barcelona, una dona jove, Esther Quintana, va perdre un ull per l'impacte d'una pilota de goma llançada pels Mossos d'Esquadra (fet negat sistemàticament per tots els responsables fins que una decisió judicial ha donat la raó a l'Esther); sistemàtica infiltració policial a les manifestacions per organitzar altercats que justifiquin la repressió; tres morts com a conseqüència d'accions de "reducció" dels Mossos en un any. Fins i tot el Consell d'Europa ha hagut de qualificar la situació de "lamentable" en constatar després de les seves visites que a Catalunya se segueixen rebent "denúncies constants de mals tractaments als detinguts".

Igual que el PP, CiU va dur a terme una intensa campanya de criminalització contra les manifestacions i grups d'esquerra. La dreta catalana és partidària vehement de la restricció del dret a vaga i manifestació, i així ho defensen sempre que tenen oportunitat. Per justificar les retallades, CiU va fer un ús a fons de tota la demagògia liberal clàssica contra l'anomenat estat del benestar. N'hi ha prou amb recordar les paraules de Boi Ruiz, ex conseller de Sanitat, que afirmava només fa tres anys, que "la salut és un bé privat que depèn d'un mateix, i no de l'Estat" i **que, quan era cap de la patronal catalana de la sanitat privada, convidava als catalans a fer-se d'una mútua privada.** Igual que la dimitida Esperanza Aguirre a Madrid, Mas-Colell, conseller d'Economia, un altre aferrissat liberal, va proclamar que era necessari posar fi a les prestacions socials "d'accés gratuït universal".

A l'inici del 2011, CiU va situar el PP com al seu soci principal al Parlament, establint una col·laboració política que mai s'havia produït de forma tan descarada a Catalunya, precisament on els "populars" tenen un perfil gens ocult, marcadament cavernícola i espanyolista. Després de les eleccions municipals, el maig del 2011, aquesta aliança es va reforçar amb el suport del PP a CiU perquè aconseguís l'alcaldia de Barcelona i el suport de CiU al PP perquè aquest es fes amb l'alcaldia de Badalona, encapçalada per un racista declarat com Xavier García Albiol. La col·laboració es va enfortir encara més amb l'arribada al govern de Rajoy, després de les eleccions del novembre del 2011. CiU ha recolzat en

el congrés, per convicció pròpia i en compensació per l'ajuda que ha rebut del PP a Catalunya, totes les seves mesures antiobreres: la reforma laboral, l'amnistia fiscal, la llei d'estabilitat pressupostària, les retallades en sanitat i educació. Les úniques crítiques de CiU a la política del PP han estat perquè aquest endureixi encara més les seves mesures, com així va ser amb la reforma laboral o amb la retallada salarial dels funcionaris.

Catalunya ha estat, precisament, un dels focus de mobilització i contestació a les retallades més potent de tot l'Estat. Des de les manifestacions multitudinàries contra les retallades a sanitat, les grans mobilitzacions del 15-M (2011), el seguiment massiu de la vaga general del 29-M i del 14-N del 2012 i de les seves respectives manifestacions amb més d'un milió de persones als carrers, les mobilitzacions contundents convocades per la PAH, el seguiment de les vagues i manifestacions impulsades pel Sindicat d'Estudiants contra les retallades a l'educació van ser també multitudinàries. Totes aquestes mobilitzacions de masses han estat minimitzades pels mitjans, dins i fora de Catalunya, però han comptat amb el mateix nivell de participació, o fins i tot més, que les mobilitzacions relacionades amb la qüestió nacional.

Independència? Ja veurem. Però, per avui, l'única cosa que hi ha són més retallades

En un context de protesta social creixent, i de profunda deslegitimació de les institucions i partits del sistema, el desplaçament de l'eix polític de la confrontació social i de classe al terreny de la qüestió nacional oferia molts més avantatges que desavantatges per a CiU. Perquè aquesta operació tingués èxit, els líders de CiU comptaven amb dos elements: l'existència d'un sentiment massiu entre la població de rebuig a l'ofensiva espanyolista contra els drets democràtics nacionals de Catalunya, i la col·laboració dels dirigents reformistes i socialdemòcrates de l'esquerra política i sindical, com veurem més endavant.

El congrés de CDC de març del 2012, abans de la massiva Diada del mateix any, va aprovar l'objectiu de "construir un Estat propi" per a Catalunya. Jordi Pujol, per a sorpresa de tots, després del Pacte del Majestic i d'entendre'ns durant anys amb Aznar, es passava a "l'independentisme" i augurava una "gran confrontació amb Espanya", sense regatejar grans discursos als militants de CiU perquè es

fessin soldats de Catalunya en aquesta gran batalla. Tant patriotisme no li va impedir evadir al costat de la seva família centenars de milions d'euros a Suïssa i altres paradisos fiscals durant dècades, provinents, tal com s'assenyala a les investigacions fetes públiques als mitjans de comunicació, del cobrament de comissions que sortien directament dels contractes adjudicats des de la Generalitat als seus amics empresaris. Està clar que ja a la primavera de 2012 hi havia un moviment polític en marxa i que tenia dos objectius centrals: desviar l'atenció de la salvatge política de retallades socials practicada per CiU des de la Generalitat i disputar a la burgesia espanyola una parcel·la major de poder en les decisions polítiques, sobretot en matèria econòmica i pressupostària.

Un exemple molt simbòlic dels avantatges que per a la burgesia catalana va comportar aquest canvi d'estratègia ho tenim en el fet que el mateix Parlament que va ser envoltat el 2011 per un moviment de protesta força massiu, amb una càrrega potent de crítica a les institucions capitalistes, en el context de l'onada del 15-M, ara diu tenir el "mandat" pel "poble català", al qual teòricament se "subordina", per conquerir el "dret a decidir". És obvi que el viratge ha servit per pal·liar la crisi d'autoritat de les institucions burgeses catalanes.

El camí recorregut per arribar a l'anunci de la consulta ha estat farcit de tot tipus de trucs per part de CiU. D'entrada, Mas va vincular la seva celebració al fet que aquesta fos legal o, almenys, que tingués el consentiment del Govern del PP. Després, d'una manera descarada, va supeditar la convocatòria de la consulta al suport d'ERC als pressupostos del 2014, que representen una nova volta de rosca de les retallades socials (que a Catalunya han estat especialment salvatges) i de les privatitzacions.

Des que CiU va arribar al govern de la Generalitat el 2011, ha disminuït la despesa social per habitant en un 22%, fent-la retrocedir tota una dècada. El pressupost del 2014 és una consolidació de les brutals retallades dels últims tres anys. Tot això permet fer-se una idea prou clara de com CiU trafica amb els "principis fonamentals".

Els efectes de les retallades, la desocupació i els baixos salaris són sagnants: a principis d'agost el Síndic de Greuges alertava que 50.000 nens sofrien privacions alimentàries a Catalunya i que la sanitat catalana havia registrat 750 casos de nens amb símptomes de malnutrició. Fa un any la Diputació de Barcelona reconeixia que un 57% de la població té dificultat per arribar a fi de mes i un 29,5% és pobre. Segons l'Institut d'estadística de Catalunya, IDESCAT, a la seva "Estadística de distribució personal de la renda i de risc de pobresa", el 26,4% dels catalans menors de 16 anys es troba en risc de pobresa, un percentatge 8,8 punts superior al que es va registrar en el 2008.

CiU, amb el suport obert d'ERC, insisteix una vegada i una altra que aquests pressupostos són "els únics possibles" en aquestes circumstàncies. Desvia la seva total responsabilitat atribuint-la a les "imposicions de Madrid", quan realment CiU ha estat el principal aliat del PP en la política de retallades i pèrdua de drets que ha portat a un dramàtic empobriment de la població, tant a Catalunya com a la resta de l'Estat. El suport de CiU a la reforma laboral i a la llei d'Estabilitat Pressupostària del PP, que prioritza el pagament d'interessos a la banca sobre la despesa pública, per posar dos exemples, va ser entusiasta. No sentirem a cap líder de CiU clamar ni actuar contra el frau fiscal a Catalunya que, segons el Sindicat de Tècnics del Ministeri d'Hisenda, s'eleva cada any a 16.000 milions d'euros

(molt més que tot el pressupost conjunt de Sanitat, Educació i Benestar Social de la Generalitat i el doble del "dèficit fiscal" quantificat per CiU).

Mentre la política social i econòmica de CiU se segueix aplicant, ara sota el mantell de progressisme que li ofereix ERC, el pla "independentista" de Mas sempre es podrà posposar pel mateix Mas si li convé o si s'arriba a un acord entre bambolines sobre un nou repartiment de poder i de pressupostos amb la burgesia espanyola, que és el que realment persegueix.

CiU "no pinta res" en aquest procés? —

Evidentment, la nostra denúncia de les maniobres de CiU, de l'ús demagògic que fa dels sentiments democràtics del poble català, dels veritables interessos que han portat als convergents a realitzar el seu efectista gir "independentista", no resten ni una mica d'importància al calat de la mobilització social a favor del dret a l'autodeterminació que s'ha produït a Catalunya en els últims anys. Ho hem assenyalat: l'ofensiva espanyolista, la crisi capitalista, la deslegitimació institucional, el malestar que afecta àmplies capes socials constitueixen els ingredients fonamentals d'aquesta mobilització. La irrupció de la qüestió nacional a Catalunya té una sòlida base objectiva i un significat polític de primer ordre. Quina contradicció hi ha entre aquesta afirmació i la denúncia de la manipulació que està fent CiU dels sentiments del poble català? O entre aquesta afirmació i la constatació que CiU està marcant la pauta de l'anomenat "procés sobiranista"?

Resulten més sorprenents algunes opinions, assumides o defensades fins i tot des d'una òptica suposadament progressista, segons les quals la denúncia dels interessos de CiU i del seu paper hegemònic en aquest procés equival a menysprear els sentiments del poble català o posar en perill una oportunitat històrica. La denúncia de les maniobres de CiU és, segons aquestes opinions, la negació del caràcter massiu o genuí de les mobilitzacions a favor del dret a decidir. Es tracta d'una argumentació sense cap lògica i perillosa políticament, perquè desarma completament l'esquerra enfront de la dreta nacionalista. És precisament pel fet que existeix un sentiment estès de rebuig al nacionalisme espanyolista, és precisament pel fet que el malestar social també s'expressa (encara que no exclusivament) a través de reivindicacions democràtiques nacionals, per la qual cosa la burgesia catalana tracta d'explotar aquest estat d'ànim, aquest ambient, per a les seves

pròpies finalitats. Si no existís una base social objectiva sobre la qual intervenir, la maniobra no tindria cap sentit.

Reconèixer que CiU representa els interessos dels capitalistes catalans però que "no pinta res en aquest procés" no millora molt les coses. Com es pot dir que CiU no determina les pautes i el contingut del "procés sobiranista"? Qui ha decidit una consulta amb doble pregunta en comptes d'una pregunta clara sobre la voluntat d'independitzar-se o no? Qui està forçant el fet que la consulta estigui supeditada a la legalitat vigent (és a dir, a l'aprovació del PP)? Qui ha determinat que sigui una "consulta" i no un referèndum vinculant? Qui porta el pes de les negociacions amb el govern central? Qui condiona que tot el focus del procés estigui en les institucions viciades i corruptes del "vell règim"? No ho ha imposat CiU? És evident que sí!

El lamentable paper dels dirigents socialdemòcrates

I el més paradoxal de tot és que CiU està marcant l'agenda i el contingut malgrat la seva debilitat, del seu declivi, de la seva pèrdua de credibilitat, de la seva crisi interna... Com pot ser que CiU segueixi governant des de la "UVI" política? La resposta està en l'actitud, el programa i l'estratègia socialdemòcrata i reformista dels dirigents dels partits de l'esquerra i dels sindicats, tant a Catalunya com a la resta de l'Estat. Aquest aspecte, que està completament absent de les anàlisis habituals sobre la situació a Catalunya, és absolutament central.

Cal recordar que les tensions en el terreny de la qüestió nacional catalana no sempre han afavorit a CiU. De fet, l'ofensiva espanyolista i antiobrera del PP va contribuir al fet que el 2003 es produís un espectacular gir electoral cap a l'esquerra a Catalunya, posant fi a 22 anys de govern de CiU i anticipant la caiguda d'Aznar a l'any següent. No obstant això, el Tripartit, en comptes de basar-se en aquest suport massiu per impulsar un canvi radical en la política social i en la defensa dels drets democràtics, va adoptar una política continuista que en poc es diferenciava a l'aplicada per la dreta: privatització dels serveis públics, acceptació dels acomiadaments de les multinacionals mentre aquestes seguien rebent subvencions públiques a dojo, ús de la repressió contra el moviment estudiantil, etc.

Una de les mesures centrals del Tripartit va ser l'aprovació de la Llei d'Educació de Catalunya (LEC), un veritable manual de privatització de l'educació

pública, que va comptar amb el suport entusiasta de la patronal i de CiU, i l'oposició de la comunitat educativa que va protagonitzar quatre vagues generals reeixides. Quan el govern Zapatero va anunciar la retallada salarial del 5% als empleats públics, el Tripartit es va apressar a anunciar un pla d'ajust de major importància, afectant unes 260 empreses públiques o semipúbliques a Catalunya.

Així, la tornada de CiU a la Generalitat, al novembre del 2010, no va ser producte de la seva fortalesa sinó de l'abstenció i la desmobilització electoral de l'esquerra, provocada per la profunda decepció per la política del Tripartit, amb el PSC al capdavant, després de set anys a la Generalitat.

Ja a l'oposició, els dirigents tant del PSC com d'ICV-EUiA van adoptar una política de seguidisme escandalosa. Encara que s'han oposat de paraula a les retallades, han estès la mà a CiU constantment, fent un "front comú" en la qüestió del pacte fiscal i en altres temes. Això permetia a CiU presentar les retallades socials com una cosa "imposada des de fora" i aliena a les seves intencions. El 25 de juliol del 2012 es va aprovar una proposta de pacte fiscal amb el suport de CiU, ERC, ICV-EUiA i de Joan Laporta.

Els dirigents de CCOO i UGT a Catalunya van mantenir una tàctica desmobilitzadora amb un zel encara major que a la resta de l'Estat. L'aparell de CCOO i UGT, a més a més de donar suport al pacte fiscal, va signar un acord amb Foment de Treball, la patronal catalana, per a "impulsar l'economia productiva", encobrint tant l'ofensiva patronal contra els treballadors com les retallades salvatges de la Generalitat. Van desconvocar la vaga general del Metall el maig del 2013 en un context de gran ma-

lestar a les plantilles, una acció que es podria haver convertit en l'avantsala d'una vaga general contra la brutal ofensiva patronal contra els convenis. Van sabotejar, a la pràctica, la impressionant vaga indefinida dels treballadors de Panrico, una lluita que comptava amb la simpatia dels treballadors i de la gran majoria de la població catalana. Malgrat la crisi, malgrat les retallades, CCOO i UGT no han convocat cap mobilització seriosa i centralitzada a Catalunya des de la vaga general del 14 de novembre del 2012.

Després del revés que es va portar la burgesia catalana i CiU a les eleccions anticipades del 25 de novembre

del 2012, Mas va condicionar, com ja hem assenyalat, la convocatòria d'una consulta sobre el "futur de Catalunya" (amb un contingut i unes implicacions completament difuses) al suport d'ERC a la seva política de retallades socials (força concrets). La maniobra va ser molt clara i els dirigents d'ERC la van acceptar, esdevenint còmplices de la política antisocial de la dreta.

El PSC, submergit en una greu crisi que fa olor de descomposició, ha quedat fora de joc. Els seus dirigents, o bé cauen en l'espanyolisme ranci del PP o bé acorden aliances amb CiU en els temes més penosos, com en el cas del macrocomplex de joc i prostitució impulsat a Tarragona. La falta d'una mínima alternativa de transformació social els converteix en titelles d'una burgesia o de l'altra, de CiU o del PP. Per més que el PSOE tracti de diferenciar-se del PP amb el seu "federalisme", a la pregunta fonamental de si es defensa el dret a l'autodeterminació, la resposta del flamant nou secretari general, Pedro Sánchez (igual que abans la de Rubalcaba) és: No. Sánchez i Rajoy defensen les "mateixes línies vermelles" en la qüestió nacional.

Per descomptat que, malgrat la cobertura que rep des del seu flanc esquerre, CiU governa entre dificultats creixents (encara que si s'hagués mantingut en la seva línia inicial, de pacte obert i descartat amb el PP, la seva situació seria indubtablement pitjor). Facin el que facin els partits de la burgesia, o els que sostenen en la pràctica una política capitalista, governaran entre dificultats cada dia més agudes en aquesta època de creixent inestabilitat política, de polarització extrema, de mobilització social, de crisi econòmica i social profunda, de revolució i contrarevolució.

Independència per a “canviar-ho tot”, pactant amb CiU?

Que CiU estigui en una situació d'extrema debilitat no pot ser un argument per col·laborar amb ella, encobrir o restar importància a les seves maniobres o tractar “d'ajornar” la lluita de classes per “després” d'aconseguir l'objectiu de la independència. És completament contradictori dir que CiU està superada pels fets, desbordada per la mobilització, que “no determina el procés” i, alhora, mostrar contínuament una disposició a donar suport o fins i tot participar en un govern amb Mas. En què quedem? Una de dues: o el pacte amb CiU és important, en l'actual fase, per defensar els drets democràtics del poble català o se li està regalant un protagonisme gratuït sense cap sentit polític. En tots dos casos no s'estaria fent cap favor a la lluita pel dret a l'autodeterminació i el socialisme.

L'escenificació solemne del pacte aconseguit per CiU, ERC, ICV-EUiA i CUP sobre la pregunta en el referèndum proposat per al novembre, va ser la coronació, de facto, d'una política de col·laboració de classes que els representants de la burgesia estan explotant a fons: “tots estem en el mateix vaixell en aquest moment històric, des dels demòcrates cristians fins als antisistema”.

La irrupció de la CUP a les eleccions del 25 de novembre del 2012, amb tres diputats al parlament, va reflectir la voluntat de canvi d'un sector de la societat, sobretot de joves, que pensen que la independència pot ser una via per propiciar una profunda transformació social, una ruptura amb el capitalisme. La mateixa consigna que aquesta formació va popularitzar, “Independència per canviar-ho tot”, reflecteix aquest anhel de la base electoral i militant de les CUP.

No obstant això, els màxims dirigents de la CUP han fet declaracions públiques demostrant estar disposats a arribar força lluny en el seu front amb CiU. En una entrevista concedida el 13 de juny del 2013 a RAC 1, el diputat David Fernández va afirmar que en cas d'emergència social i econòmica no descartaria que la CUP formi part d'un govern de concentració liderat per Mas. Després va insistir: “en situació d'emergència social i nacional nosaltres no descartem, jo diria personalment, jo no descartaria res”. El pitjor és que posa una condició per participar en un “govern d'unitat”: que el govern de Mas engegui un “pla de xoc contra la pobresa”, quan el govern de CiU i la classe social que representa són els principals responsables de la desigualtat i la pobresa. .

Al març del 2014, en una entrevista al programa El Matí de Catalunya Ràdio, David Fernández va tornar a insistir que no descartava la formació d'un govern d'unitat nacional en el cas de “determinats factors exògens”, s'entén que en el cas que l'agressivitat del PP pugi de to. A la mateixa entrevista parlava de “defensar la tasca del President” perquè “aquest senyor està gestionant la voluntat de la majoria social d'aquest poble”, destacava que “l'important és avançar” i, en un altre context, lamentava “reconèixer la tasca d'una dreta civilitzada que fa falta a la nostra societat”. A la presentació d'un llibre de Josep-Lluís Carod-Rovira a l'abril de 2014, el mateix dirigent va donar a entendre que no descartava l'entrada de les CUP en un govern de coalició amb CiU i ERC. “No descartem cap escenari”, va assenyalar.

L'experiència pràctica de la lluita de classes demostra que és impossible compaginar aquesta orientació amb un combat conseqüent contra les retallades i contra el sistema capitalista. La política d'aliances dels dirigents de les CUP és completament

contradictòria amb l'objectiu de "canviar-ho tot". En els fets estan lliscant per la mateixa línia que ERC, amb la diferència que ERC ho justifica descaradament. Lluís Salvadó, secretari general adjunt d'ERC té "molt clar que aquest no és el moment de fronts d'esquerres, és el moment d'acostar l'espatlla per aconseguir la independència del nostre país i treballar en la unitat i la coordinació del màxim nombre de formacions d'esquerres, de centre, de dretes, de qualsevol àmbit ideològic, per treballar per al 9N i per aconseguir que Catalunya obtingui la seva independència". Segueix: "Si estem en ple procés d'aconseguir la independència, prioritzarem de forma molt clara l'eix nacional i la summa transversal per aconseguir la independència, en forma de candidatures o de pactes a posteriori" (Ara, 17/06/2014). No es pot ser més transparent. Això enllaça amb l'afirmació categòrica d'Alfred Bosch, portaveu actual d'ERC al Congrés, que sense ruboritzar-se afirmava el mes passat que "Mas és imprescindible".

Les conseqüències de "l'etapisme", l'experiència de la Transició

Des d'alguns sectors de l'esquerra que es reclama "revolucionària", es planteja que l'actual procés polític, que suposadament portarà Catalunya a la independència, és el cop més important al règim nascut de la constitució de 1978, i que això justifica anar de la mà de CiU per aconseguir la convocatòria del referèndum. Però una anàlisi sòbria ens indicarà que això no és així, sinó tot el contrari. En realitat, la imatge de Mas amb els representants d'ERC, d'ICV-EUiA i de la CUP té un paral·lelisme molt clar amb la imatge d'unitat que els dirigents del PSOE i del PCE es van prestar a escenificar amb els representants de la dreta franquista, que havien arribat a la conclusió que era necessari un rentat de cara del sistema per mantenir el poder en mans dels de sempre (l'oligarquia financera, industrial i terratinent) i descarrilar la revolució social que s'estava gestant en els anys setanta. Per cert, per aquell temps, els representants de CiU van jugar un paper molt actiu per apuntalar una Transició per la qual es va acordar que tot l'aparell repressiu heretat de la dictadura quedés intacte. I ara, de la mà d'aquests mateixos representants de l'oligarquia catalana resulta que assistirem a una "ruptura històrica" amb el règim de la Transició? De la mà dels mateixos que s'acarnissen en la repressió del moviment obrer i estudiantil, que donen suport a totes les mesures

antidemocràtiques i antisocials del PP, resulta que protagonitzarem un "conflicte democràtic" amb l'Estat espanyol?

En els anys 70, Felipe González i Santiago Carrillo justificaven els acords amb Suárez i Fraga com a tàctica, com el mitjà de "consolidar la democràcia", burgesa òbviament, i posposar la lluita pel socialisme per a millors moments. Els actuals dirigents d'ICV-EUiA i de la CUP justifiquen els acords amb CiU també com una cosa "tàctica", com un pacte necessari "en l'actual etapa" per a "defensar els drets democràtics" del poble català, per aconseguir la independència, i "després ja veurem" quin caràcter se li dona al nou Estat, com si el fet de la independència, per si mateixa, facilités el canvi de la naturalesa de classe que pugui tenir l'Estat. És a dir, en aquesta visió etapista, es defensa que un Estat capitalista dirigit i governat pels mateixos oligarques de sempre, constitueix un pas necessari i positiu... al socialisme!! És que potser no ens sona aquesta música? Després de l'etapa que hipotèticament condueixi a una Catalunya capitalista independent, la burgesia exigirà una nova "etapa" per consolidar aquest Estat, en la qual igualment els treballadors hauran de posposar les seves exigències. I així, d'etapa en etapa, la burgesia seguirà indefinidament en el poder.

Els fets han demostrat a quin camí van conduir les justificacions etapistes en la lluita per la transformació de la societat: a la total adaptació al sistema, al desprestigi de les organitzacions d'esquerres i a incrementar el marge de maniobra de la burgesia enfront de la classe obrera i la joventut. El que va ocórrer a la Transició espanyola, a Portugal el 1974, a Irlanda del Nord, on els dirigents del Sinn Féin van justificar el pacte amb els unionistes per aquests mateixos motius, són exemples molt eloqüents.

S'argumenta a favor d'aquest front amb la burgesia catalana que, teòricament segons els seus defensors en l'esquerra, està circumscrit a una qüestió democràtica, com el dret a decidir. I s'insisteix que aquest pacte no impedeix que en la qüestió social i econòmica, l'oposició a CiU "sigui total". Qualsevol persona amb una mica d'experiència política sap que aquesta separació és completament falsa. La situació real és que, primer, CiU no està donant suport el dret a l'autodeterminació sinó a la seva falsificació, a la seva castració. De fet, CiU supedita el seu impuls del difús "dret a decidir" a un suport concret a la seva política antisocial. És la mateixa burgesia la que vincula, descaradament, la qüestió nacional a la qüestió social! Segon, ajuda a CiU a centrar

el debat polític en la qüestió nacional, en els termes que a la burgesia li interessa, en detriment de la lluita de la classe obrera i de la joventut contra les retallades i la seva política repressiva.

Els diputats d'ICV, d'EUiA o de la CUP poden parlar de lluita contra els rics, de la necessitat d'enfrontar-se a les retallades, però si a la pràctica situen com a punt fonamental per canviar la situació d'angoixa i sofriment que viu la majoria de la societat, la celebració d'una consulta i la creació d'un "Estat propi", en realitat capitalista, i es defensa com a tàctica fonamental per arribar a això un acord amb els representants de la burgesia catalana, lògicament la idea central que es transmet és la necessitat de prioritzar aquest acord i aquests objectius en detriment de la lluita social, i també en detriment del vincle que existeix entre la classe obrera i la joventut catalana amb la de la resta de l'Estat. Un vincle necessari i fonamental en la mobilització contra les retallades, pel dret d'autodeterminació i pel socialisme, que ha estat expressat en tots i cadascun dels grans moviments de protesta social dels últims anys: 15-M, vagues generals, PAH, moviment estudiantil contra la LOMCE, etc., i que, per descomptat, la burgesia catalana està encantada de trencar i enterrar.

Marxisme i qüestió nacional

Per tenir una posició revolucionària sobre la qüestió nacional és fonamental que ens basem en la teoria marxista. Els textos més importants sobre el tema són de Lenin, i van ser escrits entre 1913 i 1916, precisament en un context de crisi general del sistema capitalista, d'exacerbació del problema nacional i d'auge del moviment obrer, i de preparació de la primera guerra mundial imperialista.

Textos com *El dret de les nacionals a l'autodeterminació*, *Notes crítiques sobre la qüestió nacional* i altres, tenien com a objectiu afermar les bases teòriques, metodològiques i programàtiques del marxisme sobre la qüestió nacional i la seva relació amb la lluita de classes, oferint així una orientació política als sectors més avançats de la joventut i de la classe obrera sobre aquest tema. Això explica que molts fragments d'aquests treballs semblin escrits pensant en la situació actual a l'Estat espanyol i la qüestió nacional a Catalunya, Euskal Herria o Galícia. Sense una lluita conseqüent contra l'opressió nacional, hauria estat impossible per als bolxevics guanyar la confiança de les masses de les nacionalitats oprimides (en la seva majoria camperola) per a la

causa de la revolució socialista i, per tant, aquesta no hagués triomfat.

L'Imperi del Tsar distava molt de ser nacionalment homogeni i la seva unitat, a causa del retard històric de la burgesia i del capitalisme rus, es va forjar amb l'ingredient fonamental de l'opressió nacional a les mans de l'Estat absolutista gran rus. Com va assenyalar Lenin, Rússia era una presó de nacions. A pesar que la majoria de la població de l'Imperi era no russa (ucraïnesos, polonesos, finlandesos, lituans, letons, jueus, musulmans, tàrtars, els pobles del Caucas, etc.) l'idioma rus s'imposava a l'escola, a l'exèrcit i, per descomptat, a tota l'administració. L'Església ortodoxa assegurava aquesta russificació exercint de "policia espiritual" del tsarisme.

La participació de Rússia a la guerra imperialista del 1914 va endurir encara més l'opressió nacional: la repressió a gran escala dels drets democràtics de les nacions oprimides, els empresonaments i l'assassinat dels activistes, l'expulsió en massa de la població autòctona, l'absoluta prohibició de qualsevol premsa nacional, es van intensificar. En aquestes condicions era inevitable que amb la caiguda del tsarisme i la irrupció de la revolució, les reivindicacions democràtiques nacionals de les nacionalitats oprimides, unides a les altres demandes democràtiques generals i de caràcter social, es possessin a l'ordre del dia. Aquest procés es va veure a la revolució del 1905 i es va tornar a posar de manifest el 1917.

Lenin considerava que la defensa del dret a l'autodeterminació, unit a un programa socialista revolucionari, era la millor manera de contrarestar la influència del nacionalisme burgès, i petit-burgès, sobre les masses obreres i camperoles de les nacionalitats oprimides. Quan existeix una situació real d'opressió nacional, subestimar aquest fet o ignorar-ho, fins i tot quan es fa partint d'una posició internacionalista, condueix en el millor dels casos a lliurar la bandera de la defensa dels drets democràtics nacionals a la burgesia de la nacionalitat oprimida, i, en el pitjor, a caure en la mateixa posició que la burgesia de la nacionalitat opressora. Per a Lenin, la defensa del dret a l'autodeterminació tenia una labor educativa fonamental, sobretot de cara als treballadors i camperols de la nacionalitat opressora, en aquest cas de Rússia. "És que pot ser lliure un poble que oprimeix a altres pobles? No. Els interessos de la llibertat de la població russa exigeixen que es lluiti contra tal opressió. La llarga història, la secular història de repressió dels moviments de les nacions oprimides, la propaganda sistemàtica d'aquesta repressió per part de les "altes" classes han creat enormes obstacles a la causa de la llibertat del mateix poble rus en els seus prejudicis, etc.", assenyala Lenin.

Independència de classe

Ara bé, la defensa de Lenin del dret a l'autodeterminació, que inclou el dret a la separació, és solament una part de la seva posició sobre la qüestió nacional. És important remarcar que aquesta defensa del dret a l'autodeterminació no significava per a Lenin, i per als marxistes, l'obligatorietat d'encoratjar la independència. De fet, Lenin considerava que com més àmplia fos la unió dels pobles en un mateix estat socialista es donarien millors condicions per desenvolupar l'economia i millorar les condicions de vida i culturals de la població. És clar que aquesta unitat havia de ser absolutament voluntària.

Lenin i els bolxevics lluitaven de forma clara i rotunda contra qualsevol opressió nacional i al mateix temps per la màxima unitat de la classe obrera. Lenin insisteix una vegada i una altra que la classe obrera de les nacions oprimides i de la nació opressora han de lluitar juntes, que no tenen objectius contradictoris, que l'objectiu fonamental era "salvaguardar la unitat de la lluita de classe del proletariat pel socialisme, repel·lir totes les influències burgeses i ultrareaccionàries del nacionalisme". La defensa del dret a l'autodeterminació, del dret a la inde-

pendència estatal, no implicava, per exemple, encoratjar ni donar suport a la divisió dels sindicats en funció de la procedència nacional de la classe obrera. Al contrari, els bolxevics defensaven la màxima unitat organitzativa i política de la classe obrera.

La posició de Lenin i del marxisme sobre la qüestió nacional està formulada pensant sempre en els interessos de la classe obrera i de les capes mitjanes empobrides que són explotades políticament per la burgesia de les nacions oprimides. Al mateix temps que ens posicionem resoltament en contra de qualsevol opressió nacional, els marxistes no fem cap concessió a les exigències "pràctiques" de la burgesia de la nacionalitat oprimida, que explota per a les seves pròpies finalitats els sentiments democràtics de la població. Lluitar contra l'opressió nacional sí, però com assenyala Lenin, "ja que la burgesia de la nació oprimida està a favor del seu nacionalisme burgès, nosaltres estem en contra. Lluitar contra els privilegis i violències de la nació opressora i cap tolerància amb l'afany de privilegis de la nació oprimida! (...) En el problema nacional, tota burgesia desitja o privilegis per a la seva nació o avantatges exclusius per a aquesta; precisament això és el que es diu ser "pràctic". El proletariat està en contra de tota classe de privilegis, en contra de tot exclusivisme. Exigir-li "practicisme" significa anar a remolc de la burgesia, caure en l'oportunisme".

Marx, Engels, Lenin sempre van subratllar en els seus escrits sobre la qüestió nacional la necessitat que la classe obrera mantingui una posició de total i absoluta independència política respecte a la burgesia, tant de la nacionalitat opressora com de la nacionalitat oprimida. Així ho explicava Lenin en un dels seus textos fonamentals, El dret de les nacions a l'autodeterminació: "Els interessos de la classe obrera i de la seva lluita contra el capitalisme exigeixen una completa solidaritat i la més estreta unió dels obrers de totes les nacions, exigeixen que es rebutgi la política nacionalista de la burgesia de qualsevol nació. Per això seria apartar-se de les tasques de la política proletària i sotmetre als obrers a la política de la burgesia, tant el que els socialdemòcrates es possessin a negar el dret a l'autodeterminació, és a dir, el dret de les nacions oprimides a separar-se, com el que es possessin a donar suport a totes les reivindicacions nacionals de la burgesia de les nacions oprimides. A l'obrer assalariat tant li dóna que el seu principal explotador sigui la burgesia russa més que l'al·lògena, com la burgesia polonesa més que l'hebrea, etc. A l'obrer assalariat que hagi adquirit consciència dels interessos de la seva classe li són indiferents tant els privilegis estatals

dels capitalistes russos com les promeses dels capitalistes polonesos o ucraïnesos d'instaurar el paradís a la terra quan ells gaudeixin de privilegis estatals. El desenvolupament del capitalisme prossegueix i prosseguirà, d'un o una altra manera, tant en un Estat heterogeni unit com en Estats nacionals separats".

Fora CiU de la Generalitat!

Els esdeveniments d'aquest estiu, quan aquest text s'estava gairebé acabant, han confirmat moltes de les idees que estem defensant. Com era d'esperar, el govern del PP ha reiterat la seva intenció de recórrer la llei de consultes que, pràcticament amb tota seguretat, aprovarà el parlament el 19 de setembre. Així, un Tribunal Constitucional deslegitimant, situat al marge de qualsevol control democràtic i completament vinculat als sectors més reaccionaris de l'aparell de l'Estat, declararà il·legal la consulta.

Per la seva banda, CiU, per més que miri d'aparentar que seguirà el full de ruta "fins al final", ha donat mostres cada cop més evidents que acatarà la decisió del TC. L'11 d'agost, la vicepresidenta del govern, Joana Ortega, va dir clarament que la consulta s'ajornaria si fos declarada il·legal pel TC, una cosa que és evident que es produirà. Les seves declaracions no van ser desautoritzades per Mas ni per cap altre membre del govern. També va dir: "Jo treballaré per aquest 9 de novembre, i si no, hi haurà un altre 9 de novembre". Joana Ortega fins i tot va fer un advertiment a ERC que, si aspirava a ser un partit de govern, no podia incomplir les lleis. El conseller de Territori i Sostenibilitat, Santi Vila, va dir ben clar, en una entrevista a TV3: "En un Estat de dret és molt important que tothom, des de la ciutadania de

base fins a, lògicament, el seu Govern sempre tinguin cura de ser molt respectuosos amb la llei que empara a tots".

El full de ruta de CiU és que la llei de consultes s'aprovi solemnement al parlament, que tot seguit es convoqui oficialment la consulta i després acceptar la seva suspensió mirant de disfressar el millor possible la seva traïció. No hi ha res sorprenent en això perquè, des del principi, Artur Mas va supeditar la convocatòria de la consulta a dos factors: l'aprovació o el consentiment per part del PP i al suport d'ERC a la seva política de retallades. En canvi, no per previsible hem de deixar de ressaltar l'actitud submissa de CiU al poder estatal, el seu cinisme i la seva covardia. Tot i que ha anat més lluny que en altres ocasions en les seves maniobres, l'esquema de fons ha estat el de sempre: jugar, sense vergonya, amb els sentiments democràtics del poble català per afavorir els interessos de la classe que representa, la burgesia catalana.

Tots aquests fets, i aquesta farsa de CiU, ratifiquen una cosa ben coneguda, que els banquers i els grans empresaris catalans no volen la independència, volen el pacte fiscal i més palanques de control polític, els anomenats "mecanismes d'Estat". Estan en contra de qualsevol pas que pogués comprometre el seu accés al mercat espanyol i europeu o d'impulsar una ruptura amb l'Estat espanyol, de conseqüències polítiques imprevisibles. Al juliol es van produir unes declaracions molt clares en aquest sentit. Lògicament, l'oligarquia financera i empresarial ha deixat que CiU jugués el seu paper. Comprèn que la representació política té les seves exigències, implica maniobres i girs, de vegades molt audaços. Però hi ha línies vermelles que no es poden traspasar.

Realment, CiU mai ha tingut intenció de traspasar-les. Ja hem assenyalat la naturalesa totalment submissa cap a l'Estat espanyol o cap al poder financer europeu de l'"Estat propi" ideat per Mas. La mateixa consulta, encara que es portés a terme, tindria, efectivament, un caràcter merament consultiu, no vinculant, fet que donaria molt marge per a noves maniobres i martingales per part de CiU. En canvi, la realització d'una votació en obert desafiament al TC podria tenir un impacte polític de conseqüències més difícils de controlar, sobretot

en un context de malestar social generalitzat i profunda deslegitimació dels partits i institucions que han sostingut el sistema capitalista a les últimes dècades. Les declaracions de Santi Vila emfatitzant la importància del respecte a la legalitat no són cap casualitat.

És evident que, des d'un principi, CiU tenia no només un sol pla B, sinó un pla C, D i E per fer front a la previsible "no convocatòria" de la consulta. El més "filtrat" ha estat el de donar a les eleccions autonòmiques vinents un caràcter plebiscitari. Això sí, mirant d'esgotar la legislatura fins al 2016, per completar la tasca de destrucció de la sanitat i l'educació públiques. La formació d'un govern d'"emergència nacional" fins a la convocatòria d'unes eleccions plebiscitàries, amb l'entrada d'ERC i de la CUP, és compatible amb l'opció anterior.

En canvi, el que es perfila en els últims mesos és una recomposició de les relacions amb el PP. La reunió cordial de Mas amb Rajoy al juliol va tenir com a objectiu clar restablir els ponts. L'oferta reiterada del PSC i el PSOE de donar suport a un govern de CiU en solitari, si CiU abandona la seva pretensió de fer la consulta, és una mostra evident de la implicació de la socialdemocràcia en aquesta maniobra.

Quina ha de ser la prioritat de l'esquerra que aspira a un canvi realment profund a Catalunya? Fer servir les lamentables maniobres de CiU, la seva traïció i la seva escandalosa i reveladora implicació en la corrupció, per desallotjar-la de la Generalitat. Derrotar la dreta, tant la catalana com l'espanyola, així com la seva cossa, la socialdemocràcia, a les urnes i al carrer. Lluitar per una Generalitat d'esquerres amb un programa realment d'esquerres.

Una oportunitat històrica. Pel Front d'Esquerres

Estem vivint un punt d'inflexió històric a Catalunya i en tot l'Estat, a Europa i al món sencer. La irrupció de les CUP en les eleccions autonòmiques del 2012, la derrota soferta pel PP i el PSOE en les eleccions europees del 25 de maig, al costat de l'avanç d'Esquerra Unida, la irrupció de Podem i les massives mobilitzacions contra la monarquia el 2 de juny, poques hores després que el Borbó Joan Carles I abdiqués a favor del seu fill, l'expectació enorme generada al voltant de la presentació de Guanyem Barcelona, iniciativa encapçalada per Ada Colau, són esdeveniments que marquen un punt d'inflexió històric en la situació política de

l'Estat espanyol. Consoliden el clima de finalització d'època que es viu des de l'esclat del 15-M el 2011, acceleren la crisi de tot l'engranatge polític del qual s'han servit els grans capitalistes des de la Transició i, el més important, han contribuït a estendre la idea que un canvi social, econòmic i polític profund no només és urgent i necessari, sinó possible, la qual cosa és un esperó encara major per a la participació en la lluita política organitzada d'un sector cada vegada més ampli de la joventut i dels treballadors.

Estem, doncs, davant l'oportunitat històrica no només de desallotjar a la dreta de totes les institucions sinó també davant l'oportunitat que les formacions situades a l'esquerra de la socialdemocràcia obtinguin majoria. Això suposaria un duríssim cop a la política de retallades dictada per la banca i els grans empresaris. Un duríssim cop a la política de retallades dels drets democràtics i al mateix nacionalisme espanyol reaccionari. La victòria de candidatures de l'esquerra compromeses amb la lluita social en les properes eleccions municipals aplanaria el camí per desallotjar al PP del govern central i a CiU de la Generalitat, i seria un pas molt important per conformar governs d'esquerres amb una veritable política d'esquerres. Això obriria l'oportunitat d'iniciar un procés de transformació social profund i radical, atacant la causa real i de fons de la crisi capitalista i de les retallades, i també de l'opressió nacional: el monopoli que la banca i els grans empresaris tenen sobre les principals palanques de l'economia i que determina que visquem sota un règim que, encara que manté una "façana" de democràcia formal, és en realitat la dictadura del gran capital.

La idea que des de diferents focus s'intenta transmetre, que la societat espanyola és un bloc reaccionari, sense fer cap distinció de classe, representa una falsedat feridora i interessada. En els últims cinc anys hem assistit a tot l'Estat a un gran procés de mobilitzacions de masses, d'ascens de la lluita de classes, com no es veia des de l'anomenada Transició. I estem solament al principi d'aquest procés. El millor favor que les direccions de les organitzacions de l'esquerra (incloent-hi, per descomptat, les organitzacions independentistes d'esquerres de Catalunya, Euskal Herria i Galícia) podrien fer a la causa del dret a l'autodeterminació, és vincular-la a la lluita per transformació socialista de la societat. És evident que el dret a l'autodeterminació tindrà un suport immensament major i molt més consistent, dins i fora de Catalunya, si està associat a la lluita contra la dictadura dels bancs, si està vinculat

a la lluita de la classe obrera de tot l'Estat, que si va associat a la conquesta de privilegis d'una burgesia contra una altra. La idea plantejada per Ada Colau, d'estendre el dret a decidir a tots els aspectes socials, i no només el territorial, ha tingut un grandíssim impacte entre els treballadors i joves a Catalunya. Aquest és el camí! Això és el "natural" i no aquest pacte de facto contra natura amb un cadàver en descomposició que és CiU. De la mà de CiU mai vindrà res progressiu per a la classe obrera catalana!

La possibilitat d'assestar un cop a la dreta, tant del PP com de CiU, en les eleccions municipals vinentes i generals és una perspectiva real. Encara que el vent bufa molt a favor dels partits i agrupaments situats a l'esquerra de la socialdemocràcia, és necessari fer passos seriosos i contundents si volem garantir els objectius a dalt assenyalats. En primer lloc, de cara al primer objectiu que és guanyar les eleccions municipals, és evident que fa falta unificar en una sola candidatura a tota l'esquerra (Podem, IU, Sortu, CUP, AGE...) i als moviments socials.

Els marxistes de MILITANT considerem que un Front d'Esquerres que vulgui representar a la majoria explotada i defensar un programa en el seu benefici no s'ha de forjar en despatxos a d'esquena als treballadors, joves i activistes; ni esdevenir un instrument perquè aparells esclerotitzats, anquilosats i amb pràctiques burocràtiques, reparteixin llocs, privilegis i designin candidats sense credibilitat a les bases i en el moviment. No volem un Front d'Esquerres per dissoldre'ns en els mecanismes institucionals sinó com una palanca per completar i reforçar la lluita i l'organització dels treballadors i la joventut, perquè d'aquí prové l'única força capaç de fer front a la inevitable resistència i sabotatge que els capitalistes engegaran contra un govern veritablement d'esquerres, sigui a escala municipal, a la Generalitat o a la resta de l'Estat.

Volem un Front d'Esquerres que reculli el sentir del carrer, de tots els que lluitem contra les retallades. Un Front d'Esquerres que serveixi per recuperar principis i senyals d'identitat que han estat abandonades a favor de l'arribisme, la corrupció i la integració en el sistema; que lluiti frontalment contra les xarxes clientelars del poder, que trenqui radicalment amb aquest parlamentarisme que no ens representa i que actua de corretja de transmissió dels grans bancs, dels mateixos especuladors i lladres que viuen en el luxe obscè en la cúspide del sistema.

Un Front d'Esquerres que ha de ser impulsat de baix cap a dalt, de manera democràtica i participa-

tiva, a través d'assemblees i reunions obertes a tota la població, a tots els activistes socials i de l'esquerra, als barris, als instituts i universitats, a les places públiques, i que ha de tenir com a divisa la lluita contra les retallades, contra les privatitzacions, contra els atacs als nostres drets democràtics. Un Front d'Esquerres, que reculli el sentiment d'unitat que és una aspiració de milions, i que es compromet amb una sèrie de punts bàsics i irrenunciabls que la mateixa mobilització social ha fet seus en aquests anys de batalles.

Per una República Socialista Federal

La qüestió nacional **es complica** a la calor de la crisi orgànica del capitalisme. El sistema de l'anomenat "lliure mercat" ha deixat de complir qualsevol paper progressista que pogués haver tingut en el passat, i mostra una completa senectut i decadència. Quan el mercat mundial és un fet, quan la interpenetració de les relacions socials, econòmiques, polítiques i culturals és més forta que a cap altre moment de la història, assistim a la creació de noves fronteres, de nous estats, d'una "balcanització" dels territoris, i el que aquest fenomen porta amb si: l'extensió dels prejudicis nacionals, dels conflictes ètnics i religiosos, dels progrms i les massacres. Aquesta és la recepta de la burgesia i dels imperialistes per mantenir la seva dominació, els seus privilegis i els seus beneficis escandalosos: enfrontar als pobles i als treballadors de les seves respectives nacions.

Els marxistes defensem la unitat de la classe obrera, de la joventut, del conjunt del poble oprimint per sobre de les fronteres nacionals. Cridem a la lluita pels drets democràtics nacionals de Catalunya, Euskal Herria i Galiza, inclòs el dret d'autodeterminació, lligant-los al combat pel socialisme. L'autèntica llibertat de Catalunya, d'Euskal Herria, de Galiza i de les nacions oprimides només podrà aconseguir-se amb justícia social i igualtat, lliurant-nos de tot tipus d'opressió, començant per l'opressió de classe i econòmica. La nostra alternativa és clara: una Federació Socialista de Catalunya, Euskal Herria, Galiza i de la resta dels pobles que componen la península Ibèrica, en el marc d'una República Socialista Federal que es vinculi fraternalment amb una Federació Socialista Europea.

**Uneix-te al Corrent Marxista Revolucionari!
Uneix-te a la lluita pel dret d'autodeterminació
i pel socialisme!**

Per un programa de canvi profund de les nostres condicions de vida:

- Tota la banca privada i els grans monopolis estratègics per als interessos de la població (elèctriques, telecomunicacions, constructores, transports, etc.) han de ser expropiats i nacionalitzats sota control democràtic dels treballadors. Només així es podria acabar de forma efectiva amb la imposició del poder econòmic sobre les decisions polítiques. Totes les forces productives es podrien engegar per garantir un pla d'inversió pública i acabar amb la xacra de la desocupació.
- No a la privatització de la sanitat, l'educació i els serveis socials. Sistema públic d'ensenyament i sanitat gratuït, universal i de qualitat.
- Prohibició dels desnonaments per llei. Expropiació dels pisos buits propietat dels bancs per integrar-los en un parc d'habitatges públics amb lloguers barats.
- Fi del robatori a les arques públiques per pagar la "deute" i rescatar a la banca. El sosteniment de l'educació pública, la sanitat pública, un sistema de serveis socials digne (desocupació, pensions, dependència, etc.) tindrà absoluta prioritat per sobre de qualsevol altra despesa de l'Estat. La tercera república socialista federal es negarà a pagar un deute que és, a més d'obscena, il·legítima i a través de la qual es transvasen directament bilions d'euros, que pertanyen als treballadors, a la butxaca dels especuladors, dels bancs i els monopolis, en definitiva, dels autèntics responsables de la crisi.
- Elecció i revocabilitat directa de tots els representants polítics. Cap diputat, regidor o funcionari polític ha de cobrar (directament o indirectament) un salari superior al d'un treballador qualificat. No als salaris vitalicis. Investigació i eliminació de tots els privilegis dels ex diputats i altres càrrecs públics.
- Tasques administratives rotatives. Control democràtic dels treballadors, a través dels seus organismes representatius, en tots els àmbits de l'administració de l'Estat. Fi dels privilegis de

l'alta administració de l'Estat. Investigar i perseguir els lobbies de les empreses privades en l'administració pública.

- Depuració de tots els òrgans de l'Estat d'elements feixistes i que van participar o van col·laborar amb el franquisme. La democràcia ha d'entrar a l'exèrcit i la policia. Destitució de tots els grups o individus que s'han manifestat proclius a la intervenció de l'exèrcit i la policia contra les manifestacions populars o contra el dret a

decidir de les nacionalitats històriques. Revelació de tots els secrets oficials de la dictadura franquista i de la transició. Investigació del paper de la monarquia en el cop d'estat del 23-F.

- Reparació i justícia per a les víctimes del franquisme.

Suport públic a les iniciatives per rescatar la memòria històrica, reparar econòmicament a les víctimes de la dictadura, perseguir judicialment als repressors, i recuperar dels milers de cadàvers que encara estan enterrats a les fosses.

- Supressió de la Llei mordassa i de tota la legislació repressiva. Garantia total del dret a manifestació, reunió i organització. Persecució i dissolució dels grups feixistes.
- Ruptura del monopoli i el control dels mitjans de comunicació per part dels grups empresarials i de poder. Televisió, ràdio i premsa escrita de divulgació massiva al servei dels moviments socials.
- Suspensió de totes les activitats militars a l'exterior. No a les intervencions imperialistes.
- A baix les mesures i el govern dictatorial de la Troica. Per la unió dels pobles d'Europa mitjançant una Federació Socialista Europea en benefici de la majoria.
- Dret a l'autodeterminació de les nacionalitats històriques. Unió voluntària sí, unió imposada no. Una República Socialista Federal lliuraria una lluita decidida contra l'opressió social, de classe i nacional.

Visita les nostres webs

www.militant.cat · www.elmilitante.net

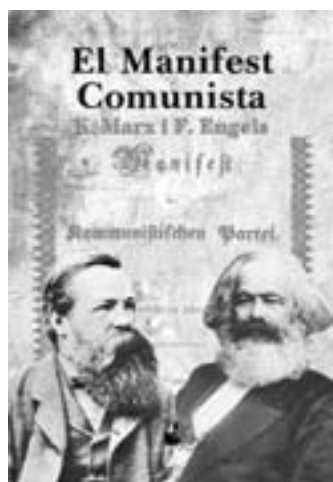

Facebook: **El Militante - Corriente Marxista Revolucionaria**
Twitter: **@_elmilitante**

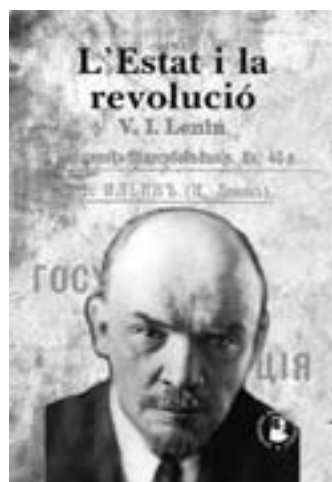

Fundació F. Engels

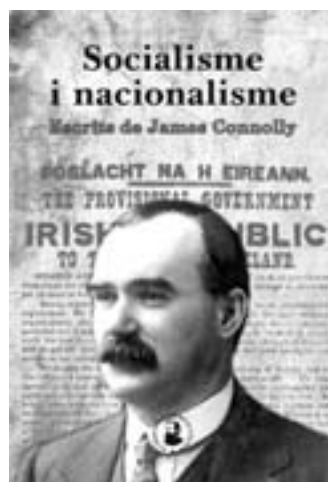
www.fundacionfedericoengels.org

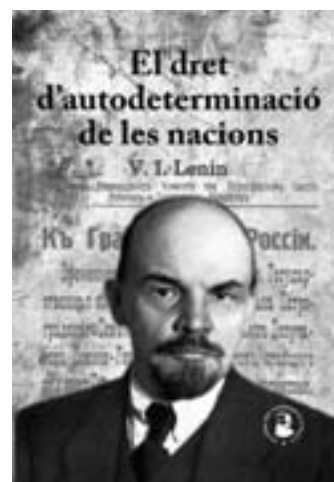
*El Manifest
Comunista,*
de Marx i Engels

*L'Estat i la
Revolució,*
de Lenin

*Socialisme i
nacionalisme,*
de James Connolly

*El dret
d'autoderminació
de les nacions,*
de Lenin

Contacta amb nosaltres

- Barcelona: Casal Marxista (C. Reina Amàlia 6, baixos esquerra) · 933 248 325

- Tarragona: 660 721 075 • Girona: 657 212 367
- València: Casal Obrer i Popular Francesc Santacatalina (C. Salvador Ferrandis Luna 42, baix) · 685 098 482